

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 29. S. Dunstani initia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

§. XXIX.

*S. Dunstani initia.*Sæculum X.
A. C. 943.

Cum fama Dunstani Abbatis merita ad Regis Edmundi aures detulisset, eumque ad Regiam accersivisset, viri consilio in rebus difficilibus usus, post breve tempus susurrationibus quorundam improborum excitatus eum e Regia expulit. Vix biduum effluxerat, cumque Rex venatum in Sylvas exivisset, nihil propius fuit, quam ut in præcipitium rueret. Tunc sentiens, id sibi in pœnam illatæ S. Viro injuriæ accidisse, promisit Deo, se revocaturum Dunstanum; & subito ereptus est illi periculo. Ergo iterum ad se accito amicitiam jurat æternam, eique agros Glastonienses seu *Glastembury* in Regione Saxonix Occidentalis hodie in Comitatu Sommerfetensi positos donavit. Erat ibi antiquissimum Monasterium prope locum, in quo Dunstanus anno primo regni Edelstani, nempe anno 924. in lucem editus fuit. Parentes ejus ex nobilissima illius gentis prosapia oriundi puerum quibusdam Hibernis in illa domo Glastenburiensi habitantibus, & adolescentes instruentibus, educandum tradiderunt; nulli enim amplius aderant Monachi, sed Reges fundos, ex quibus alendi fuissent, usurpaverant. Dunstanus, primis ibi literarum rudimentis

vit. Dunst. n.
18. Act. Ben.
Sæc. V. p.
669.

Monast.
Angl. tom. 1.
p. 1. vit. 3. p.
660. & ap.
Boll. 19.
Maji. to. 7.
p. 344.

Sæculum X. mentis positis, ordinibus minoribus ini-
A. C. 943. tiatus Cantuariam ad Athelmu[m] Archi-
 episcopum, patrum suum, se contulit,
 qui Regi Edelstano commendatum, ei-
 dem ab obsequiis esse iussit. Cumque
 in omnibus artibus illam ætatem decen-
 tibus excelleret, amulorum invidia apud
 Regem accusatur, quod magiam infamem
 didicisset, & dæmones sibi famili-
 ares haberet. Atrocis suspitionis argu-
 mentum fuisse ferunt, quod, cum ali-
 quando Dunstanus citharam suam con-
 tra parietem suspendisset, illa sola, nemi-
 ne manum admovente, amœnissimos so-
 nos edidisset, & antiphonam cecinisset.

Ergo Dunstanus, non expectata mis-
 sione, e Regia discedens, ad Elfegium
 Episcopum Wintoniensem, propinquum
 suum, se recepit, qui eum ad amplecten-
 dum vitam monasticam hortatus est. Sed
 aliquamdiu repugnavit juvenis, quod
 crederet, nuptias sibi magis expedire.
 Verum morbo postea tentatus & ad ex-
 tremum vitæ periculum deductus men-
 tem mutavit. Ergo cum convaluisset, ha-
 bitum Monasticum accepit de manibus
 Episcopi, qui eum deinde servatis cano-
 nicis Interstitiis ordinavit, & in Titulum
 Ecclesiam Dominæ nostræ beatissimæ
 Virginis Glastenburiensis dedit. Nam-

Mabill. hic que Monachi, sicut ceteri, sine Titulo
p. 655. non ordinabantur. Postquam aliquam-
 diu

diu sub disciplina Elfegi Episcopi adver-
sus illecebras hujus Sæculi animum ro-
borasset, Glastemburiam ad Ecclesiam
Tituli sui reversus in loco proximo cel-
lulam seu potius caveam sibi compegit,
a sepulchro non multum abhorrentem,
quinque pedes longam, duos & dimidium
latam, & in altum non plus eductam,
quam ut vir erecto corpore intus stare
posset. Totum latus ex una parte ex-
plebat ostiolum, in quod per exigua fo-
ramina lux incidens, labore manuum oc-
cupatum, dirigebat. Jejunabat, orabat-
que assidue; unde tantus vitæ rigor bre-
vi magnam hominum multitudinem ad
eum invisendum attraxit, qui deinde præ-
claram omnibus viri sanctitatem com-
mendabant.

Utroque parente orbatus, solus ma-
gnarum opum hæres (nam & in Anglia
sicut in aliis provinciis Monachi ab hæ-
reditatis jure non excluderentur) Eccle-
siæ Glastemburiensi fundos proximos,
quorum ipse dominus erat, donavit, at-
que in reliquo amplissimo patrimonio di-
versis locis quinque monasteria fundavit,
quibus Congregationes magnæ suam ori-
ginem in acceptis retulerunt. Cum de-
inde Rex Edelstanus omnia, quæ Gla-
stemburiæ ad ejus dominium pertinue-
rant, S. Dunstano donasset, paucos post
dies ibidem majoris Ecclesiæ fundamen-

Sæculum X. ta jecit, atque ædes monachis necessa-
A. C. 943. rias construere cœpit. Omnibus per-
 fectis, plurimos congregavit monachos,
 & ipse primus illius loci Abbas fratres ad
 altissimum perfectionis culmen perdu-
 xit. Nam pietas & Sanctitas illorum
 monachorum ita conspicua evasit, ut in-
 de postea plurimi Episcopali Abbatialive
 Dignitate exornandi evocarentur, ideo-
 que S. Dunstanus præcipuus in tota An-
 glia Religionis Restaurator merito fuerit
 de prædicatus.

§. XXX.

Imago prodigiosa Edessena.

Post. Theo.
p. 268. n. 48.
Gr. ap. Com-
bes. Sur. 6.
Aug.

In Oriente Imperator Romanus Leoa-
 penus prodigiosam Jesu Christi ima-
 ginem, quæ Edessæ servabatur, tolli &
 Constantinopolim afferri jussit. Porro
 qualem traditionem de hac imagine Græ-
 ci veram esse crediderint, cognoscimus
 ex Sermone Imperatoris Constantini
 Porphyrogeniti, qui rem istam narrat in
 hunc modum: Abgaro Edessæ Domino
 servus erat, nomine Ananias, qui in Ægy-
 ptum pergens & per Palæstinam iter fa-
 ciens cum Jesum Christum prædicantem
 audivisset, vidissetque miracula, obstu-
 puit, & in reditu in Salvatoris gesta di-
 ligentius inquisivit, quod speraret, Do-
 minum suum podagra & elephantia la-
 borantem ipsius ope sanari posse. Post-
 quam